"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଭାଇ ଭଉଣୀର ଭାବନାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯାଇ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ମନେ କର ତେବେ ଦୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସିଭିଲ୍-ଆଇଜଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ଉପାୟ କରିବା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ନିଜର ଚାଲିଚଳନର ରେଜିଷ୍ଟର ଅର୍ଥାତ୍ ହିସାବ ରଖ । ସେଥିରେ ପ୍ରତିଦିନର ଚାର୍ଟ ନୋଟ୍ କର । ହିସାବ ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକ ଜଣାପଡିବ ଏବଂ ସହଜରେ ସେଗୁଡିକୁ ସମାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକୁ ବାହାର କରିଦେବା ସହିତ ଏଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନେ ପଡୁନଥିବ । କୌଣସି ବି ପୁରୁଣା ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ନ ଥିବ । ମନ ଭିତରେ କିଛି ବି ମାଗିବାର ଇଚ୍ଛା ନଥିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ମାନବ ବୁଦ୍ଧି, ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଈଶ୍ୱରୀୟ ବୁଦ୍ଧି, ପୁଣି ହେବ ଦୈବୀ ବୁଦ୍ଧି । ମାନବ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି ଆସୁରୀ ବୁଦ୍ଧି । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି ନା । ଗୋଟିଏ ହେଲା ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି, ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି । ଦେବତାମାନେ ହେଲେ ନିର୍ବିକାରୀ, ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କଳିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହେଲେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ । ଏମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ହିଁ ଅପବିତ୍ର । ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ରାବଣର ଜେଲରେ ପଡି ରହିଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ । ଏଠାରେ ଜଣେ ହେଲେ ବି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିବାଲା ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଅପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ — କେହି ଅଧା, କେହି କିପରି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯେବେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ତେବେ ତୁମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ତୁମର ଭାଇ-ଭାଇ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିଥାଏ, ଶରୀର ତ ରହିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ କିପରି ହେବ ? ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଭାଇ-ଭଉଣୀର ଅଭିମାନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କେବଳ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ମନେକର । ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଗୁହ୍ୟକଥା । ଏହି ଗୁହ୍ୟ କଥା କେବେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିର ଅର୍ଥ କେବେ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଆସିଯିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଯିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକର ଏହି ଶରୀରକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି, ତେଣୁ ତୁମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡି ପବିତ୍ର କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ତୁମର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବ ତେବେ ଅନ୍ତର୍ମନ ଖାଇବାରେ ଲାଗିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । କେହି ଯେତେ ବି ଭଲ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ଭୁଲ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ମାୟା ରହିଛି ନା । କର୍ମାତୀତ ତ କେହି ବି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯେବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ, ତେବେ ଦୃଷ୍ଟି ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହ ରହିବ ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ହେବ ନାହିଁ, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ବାବା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମ ଭିତରେ ଏହି ସବୁ ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ରେଜିଷ୍ଟର ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଅବଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଜଣା ପଡିଥାଏ । ହୋଇପାରେ କେହି ରେଜିଷ୍ଟର ନ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସୁଧୁରି ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରେଜିଷ୍ଟର ରଖିବା ଦରକାର । ଏହିପରି ଶକ୍ତିହୀନ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, କାହାକୁ କାହାକୁ ତ ଲେଖି ମଧ୍ୟ ଆସୁ ନାହିଁ । ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ହେବା ଦରକାର ଯେପରି କେହି ବି ମନେ ନ ପଡିବେ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଶରୀରି ଆସିଥିଲେ ଏବେ ପୁଣି ଅଶରୀରି ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଉପରେ ଏକ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଅଛି — ଜଣେ କହିଲା ତୁମେ ଲାଠି ମଧ୍ୟ ଉଠାଅ ନାହିଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମନେ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ବି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନେକଙ୍କର ମମତା ପୁରୁଣା ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ରହିଥାଏ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ । ଏହା କେତେ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । କେଉଁଠି ଗୋଡିମାଟି ସଦୃଶ ଦୁନିଆର ବସ୍ତୁ ବୈଭବ ଏବଂ କାହିଁ ଏହି ଶିବବାବାଙ୍କର ହୀରାତୁଲ୍ୟ ସ୍ମୃତି । ତୁମର ମାଗିବାର ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅତିକମରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ୬ ଘଣ୍ଟା ସେବା କରିବା ଦରକାର । ଏମିତି ଲୌକିକି ସରକାରର ସେବା ୮ଘଣ୍ଟା ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ପାଣ୍ଡବ ସରକାରଙ୍କର ସେବା ଅତିକମରେ ୫-୬ ଘଣ୍ଟା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କର । ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହେବ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ - ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ...... ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କେତେ ଉପରାମ ରହିବା ଦରକାର । କୌଣସି ବି ବିକାରୀ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ମମତା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶରୀର ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ମମତା ନ ରହୁ, ଏଭଳି ଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ ସତକୁ ସତ ଏହିଭଳି ଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ତୁମେ ସତେଜ ବା ତାଜା ରହିବ । ତୁମେ ଯେତେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ, ସେତେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢିବ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଏହି ଖୁସି ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଖୁସି ରହିବ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ରହିବ ଏବଂ ସେହି ଖୁସି

ତୁମ ସାଥିରେ ଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ତମତି ଅନୁସାରେ ଗତି କୁହାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ମତ ମିଳୁଛି ପୁଣି ଗତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେବ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ।

ବାବା ତ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କହୁଛ ତେଣୁ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ସୁଖ ନ ଦେଉଛ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୁଃଖ ଦେଉଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ, ଯେବେକି ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କର୍ମାନୁସାରେ ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ସେମାନଙ୍କର ମହିମା କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଅମୁକ ସନ୍ତାନ ଯୋଗୀ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ, ସେମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥା'ନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ଓଲଟା-ପାଲଟା ବିଚାର ଆସିନଥାଏ । ସେହିମାନେ ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ନିର୍ବିକାରୀ ହେଉଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କେବେ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ହୋଇଥିବ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ପାପ କରିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ଏହି ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ସେତେବେଳେ ବୁଝିବେ । କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଭଲ ଯେତେବେଳେ ଫୁରୁସତ ମିଳିବ ସେତେବେଳେ ଆସିବୁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ କେବେ ବି ଆସିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଏଭଳି କହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ଜ୍ଞାନକୁ ଅସମ୍ମାନ କରିବା । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଲାଗିପଡିବା ଦରକାର ନା । ଯଦି କାଲି କରିବି ବୋଲି କହିଲ ତେବେ ମାୟା ନାକକୁ ଧରି ଏକଦମ ଖାଲରେ ପକାଇ ଦେବ । କାଲି-କାଲି କହିଲେ କାଳ ଖାଇଯିବ । ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାଳ ତ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଚାନକ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଯଦି ବୋମା ପଡିଯିବ ତେବେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯିବେ! ଯେପରି ଭୂମିକମ୍ପ ହେଉଛି ତେବେ ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ଜଣାପଡୁଛି କି । ସେହିପରି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣି ବି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ସରକାର ରେଳ ଆଦିର ଭଡା ମଧ୍ୟ ବଢାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ସବୁବେଳେ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି କିପରି ଆମଦାନୀ ବଢିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଦେଇପାରିବେ । ଏବେ ଶସ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି କେତେ ମହଙ୍ଗା ହୋଇଗଲାଣି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଏବେ ତ ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି । ତୁମେ ଏବେ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛ । ଏଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଯାହାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ ପବିତ୍ର ହେବ ସିଏ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ନରରୁ-ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପବିତ୍ର ନୁହେଁ, ସେମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ପାଇବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯିବ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ତୁମେ ଯଦି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବହୁତ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପାପର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବେ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଏ । ଶେଷ ସମୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରମାରେ ଆଲୋକ ଗୋଟିଏ ଧାର ଭଳି ରହିଥାଏ । ଏକଦମ୍ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଇ ନଥାଏ । ଯେପରି କହନ୍ତି ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଗଲା । ବାଦଲରେ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ସେହିପରି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟ ପୁରା ଲିଭି ଯାଉନାହିଁ । କିଛି ନା କିଛି ଲାଇଟ୍ ରହୁଛି । ସୁପ୍ରିମ ବ୍ୟାଟେରୀଠାରୁ ତୁମେ ପୁଣି ଶକ୍ତି ନେଉଛ । ବାବା ନିଜେ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମୋ ସହିତ କିପରି ଯୋଗ ରଖିପାରିବ । ଶିକ୍ଷକ ପାଠ ପଢାଇଲେ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ ନା । ଶିକ୍ଷକ ଯାହା ପଢାଇଥା'ନ୍ତି ତାହା ହିଁ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢି ଶିକ୍ଷକ ଅଥବା ବାରିଷ୍ଟର ହେବୁ, ଏଥିରେ କୃପା ବା ଆଶୀର୍ବାଦର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନତମସ୍ତକ ହେବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ହଁ କେହି ହରିଓମ୍ ଅଥବା ରାମ-ରାମ କହିଲେ ରିଟର୍ଣ୍ଣରେ ତାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହା ଏକ ସମ୍ମାନ ଦେବା ହୋଇଥାଏ । ଅହଂକାର ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କେହି ଭକ୍ତି ଛାଡିଦେଲେ ହଙ୍ଗାମା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଭକ୍ତି କରିବା ଛାଡି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନାସ୍ତିକ ବୋଲି ଭାବିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ନାସ୍ତିକ କହିବା ଏବଂ ତୁମର ନାସ୍ତିକ କହିବାରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ କହୁଛ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ନାସ୍ତିକ, ବାପା ମାଆ ଛେଉଣ୍ଡ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । ଘରେ-ଘରେ ଝଗଡା ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । କ୍ରୋଧର ଚିହ୍ନ ହେଲା ଅଶାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅପାର ଶାନ୍ତି, ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିରେ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଲା ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ । ସଦାସର୍ବଦା ଶାନ୍ତି ଦରକାର ନା । ତୁମେ ସନାଥରୁ ଅନାଥ ହୋଇଯାଉଛ ତେଣୁ ଶାନ୍ତିରୁ ପୁଣି ଅଶାନ୍ତିକୁ ଆସିଯାଉଛ । ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବିନାଶୀ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ତାହା ହେଲା ଦୁଃଖର, କାମ ବିକାରର ସମ୍ପତ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା

କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ପାଉଛ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହାକୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ସହଜ ଯୋଗ ଏବଂ ସହଜ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ନିଜକୁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ମନେ କରିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିବ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲେ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀକୁ ଅପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ହେଲେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାର ରହିନଥାଏ । ବାବା କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନେ ରହୁନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହିଁ ତାଙ୍କର ମନେ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏଭଳି ଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ଯାହାକି ଶରୀର ପ୍ରତି ଟିକିଏ ବି ମମତା ନଥିବ । କୌଣସି ବି ନିକୃଷ୍ଟ ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ରହୁନଥିବ, ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ଉପରାମ ରହୁଥିବ ଯାହାକି ଖୁସିର ପାରଦ ସର୍ବଦା ଚଢି ରହିଥିବ ।

(୨) ମୃତ୍ୟୁ ସର୍ବଦା ପାଖେ ପାଖେ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ କରିବାର ନାହିଁ, କାଲି ଉପରେ ଛାଡିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ରୋଗ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖୁସି-ଖୁସିରେ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ।

ଶରୀର ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପୁରୁଣା ଅଟେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଛୋଟ-ବଡ ରୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଶରୀରର ପ୍ରଭାବ ଯଦି ମନ ଉପରେ ପଡିଗଲା ତେବେ ଡବଲ ରୋଗୀ ହୋଇ ରୋଗ ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ମନରେ କେବେ ବି ରୋଗର ସଂକଳ୍ପ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତେବେ କୁହାଯିବ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା । ରୋଗ-ବେମାରୀରେ କେବେହେଲେ ବିଚଳିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ଔଷଧ ରୂପି ଫଳ ଖାଇ ତାକୁ ବିଦାୟ ଦେଇଦିଅ । ଖୁସି ଖୁସିରେ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଗୁଣ, ସର୍ବଶକ୍ତିର ଅନୁଭବ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭବୀ ମୂରତ ହେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****